

somt vaagnende Længsel efter det Liv og de Mennesker, som han tildels for hendes Skyld havde forladt.

Døren til Køkkenet aabnedes halvt, og Else stak sit store Hoved ind.

„Naa, det er dig, Hansine. Ja, vi havde jo ogsaa ventet jer ... Hvor er Emanuel?“

„Han havde ikke Tid idag. Han kigger herind i Ugens Løb. Jeg skulde hilse fra ham.“

Elses Ansigt fik et stramt Udtryk og forsvandt fra Døraabningen. Efter nogle Øjeblikkes Forløb sagde hun ude fra Køkkenet, hvor hun gik og rumsterede med nogle Lerfade:

„Det er svært, som Emanuel har faaet travlt paa det sidste. Jeg synes, han har aldrig mere Stunder til at gøre et Par gamle Folk en Besøgelse. Det ta'er sig dog egentlig saa løjerligt ud, mener jeg.“

Hansine svarede ikke. Hun vidste, at der i den sidste Tid havde hersket en lille Misstemning mellem Moderen og Emanuel i Anledning af, at denne efter Moderens Mening var begyndt at vanskøtte Præstegaardens Bedrift og for meget overlade Styret til Karlene.

„Men Avisen ... Avisen, Mo'er!“ raabte nu Anders Jørgen, der atter havde famlet sig hen til sin Armstol.

„Nu kommer jeg. Jeg skal bare slaa Mælken op til Kalvene.“

Lidt efter viste hun sig i Døren ifærd med at binde et Forklæde om sit omfangsrige Liv.

„Nu skal vi — mente — høre!“ udbrød den gamle straalende, da han opfangede den knitrende Lyd af Avisen. „Han gi'er dem nok ordentlig paa Klapperne. Ja Bærre er god! Han siger ligesom jeg — kan du huske? — Er det Træhesten, vi — —“

„Ja, det er godt, Fatter, men ti nu stille,“ afbrød Else ham, satte Anders Jørgens gamle runde, irrede Messingbriller paa sin Næse og begyndte med let snøvlende Stemme Oplæsningen af en seks Spalter lang Artikel, betitlet „Vor Førers Tale i Vemmeløv“.